

Een Getuige uit Duizenden

Angela Britnell

ISBN 9789403909783

NUR 343

Oorspronkelijke titel: *Here Comes the Best Man*

Copyright © 2018 Angela Britnell

Published 2026 by Dutch Venture Publishing

The moral rights of the author have been asserted

Copyright © 2026 Nederlandse taal: Dutch Venture Publishing

Omslagontwerp: Choc Lit Limited
Omslagbewerking: Jen Minkman
Opmaak: Robbert de Vries, persoonlijkproefschrijf.nl
Eindredactie: Joyce van Wees
Vertaling: Nikki Greveling

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever. Dit boek is een werk van fictie. Alle namen, plaatsen en gebeurtenissen kwamen tot stand door de verbeelding van de auteur, of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met een bestaand persoon, dood of levend, berust op louter toeval.

Voor Brita en Julie, mijn twee prachtige schoondochters. In mijn geval klopte het gezegde niet dat je je zoon kwijtraakt als hij trouwt, want ik ontdekte dat je er soms een paar liefdevolle dochters bij krijgt zonder de pijn van een bevalling!

Dankwoord

We weten allemaal dat schrijven een eenzaam vak is. Dit is voor alle mensen die hun dagen doorbrengen met denkbeeldige personages en me daarom niet vreemd vinden, tenminste niet vreemder dan zichzelf! De vriendschappen die ik heb gesloten via mijn lidmaatschap bij Music City Romance Writers, Romance Writers of America en Romantic Novelists' Association zijn me erg dierbaar. We zijn er altijd voor elkaar in goede, lastige en slechte tijden op het pad naar publicaties en verder.

Ook wil ik de lezers van The Tasting Panel bedanken die dit boek zijn tegengekomen en hebben bijgedragen aan de totstandkoming ervan: Isabel J., Kim L., Claire W., Karen M., Leanne F., Gina H., Alma H., Ruth N., Jo O., Isabelle D., Sam E., Susan D., LaTonya H., Ester V., Alison G., Catherine L., Dimi E., Thatsany R., Bianca B., Joy S. en Jenny M.

Hoofdstuk één

De dingen die hij wel niet overhad voor zijn broer. Josh zette zijn gitaarkoffer op de grond, trok zijn oude legertas over zijn schouder en stak zijn hand uit naar de bronzen deurklopper in de vorm van een ananas; het traditionele symbool van de gastvrijheid hier in de zuidelijke staten. Ironisch.

‘Meneer Joshua, wat doe jij hier nou in vredesnaam? Kom binnen en geef me een knuffel, jongen.’ Voordat hij kon antwoorden, had Betty Lou hem al in haar armen getrokken. Het bekende aroma van de huishoudster van baksels gemengd met de geur van citroenpoetsmiddel omringde hem en kneep Josh’ keel dicht. ‘Je bent vroeg. Ze zeiden dat je pas vanavond zou aankomen.’

‘Dat komt omdat hij denkt dat hij nog steeds een *Special Op* is en niet voorspelbaar wil zijn. Toch, broer?’ Chad liep de gang in grijnsde van oor tot oor.

Natuurlijk had zijn slimme broer de advocaat het bij het juiste eind.

‘Waarom heb je niet gebeld? Dan had ik je opgehaald van het vliegveld.’

‘Ik heb gereden.’ Josh wees met zijn duim naar zijn oude pick-uptruck.

‘Gereden? Shit, hoelang heb je daarover gedaan?’

Josh haalde zijn schouders op. ‘Een paar dagen.’

‘Maar...’

‘Ik ben hier, oké? Ik beloofde je dat ik zou komen en ik ben gekomen.’

Chad gaf een klopje op zijn schouder. ‘Ja, en daar ben ik je dankbaar

voor. Als je niet was komen opdagen, dan waren Maggie en ik je wel komen halen.'

'Waar is de liefstallige dame?' vroeg hij.

'Is dat mijn aanstaande schoonbroer die ik hoor?' Maggie haastte zich uit de keuken en veegde snel haar met bloem bedekte handen af aan haar schort. Haar grote blauwe ogen fonkelden toen ze hem zag, maar het viel Josh op dat ze er moe uitzag. 'Het is fijn om je weer te zien.' Ze drukte een warme kus op zijn wang en ging onmiddellijk naast Chad staan.

Bij het zien van hun openlijke liefde voor elkaar, voelde Josh een steek van jaloezie door zich heen gaan. Hij zou het onverwachte telefoontje vorig jaar van Chad op de bruiloft van hun neef Peter in Cornwall nooit vergeten, en dat had twee redenen. De eerste reden had te maken met de plotselinge verontschuldiging van zijn jongere broertje voor 'het zijn van een slechte broer, het geen hulp bieden wanneer je dat nodig had en voor alles zo'n beetje'. De tweede reden had met Maggie te maken. Chad had hem enthousiast verteld over de Engelse vrouw die hij had ontmoet, iets wat Josh van zijn stuk had gebracht en hem deed nadenken over zijn eigen eenzame leven.

'Ik hoop dat je deze man van mij niet op het slechte pad gaat brengen?' vroeg Maggie.

'Wie, ik?' zei Josh plagend. Hij had een zwakke plek voor Maggie. Iedereen had dat. De Engelse vrouw was de liefste vrouw die je je maar kon voorstellen en zijn broer had maar geluk met haar. Waarschijnlijk hield heel Nashville inmiddels al van haar.

'Als ik hoor dat er strippers zijn op het vrijgezellenfeest, dan hou ik jou daarvoor verantwoordelijk.' Maggie zwaaide met haar vinger naar hem.

Hij wierp een bezorgde blik op zijn broer.

'Geen zorgen,' mompelde Chad.

Ik wou dat ik zo zelfverzekerd kon zijn.

'Ik waarschuw je alvast; we hebben een huis vol. Maggies familie is gisteren gearriveerd en mam stond erop dat ze hier verbleven.' Chads glimlach verdween. 'Onze ouders vroegen me steeds wanneer je kwam.'

Josh deed zijn best om onbekommerd over te komen. Zijn moeder kon hij wel aan, maar zijn vader was een ander verhaal. Hun moeizame relatie begon al toen Josh nog klein was en hij kon zich geen tijd herinneren waarin ze het goed met elkaar konden vinden. Het idee om Big J. Robertson weer te zien, was een van de redenen waarom hij er zo lang over had gedaan om hier te komen. 'Ik drop even mijn spullen en dan

zie ik jullie zo.'

'Schiet wel op,' waarschuwde Chad hem en hij volgde Maggie.

Heel even focuste Josh zich op zijn ademhaling; een van de technieken die hem bij is gebleven van de therapie sessies waar hij met tegenzin heen is gegaan na zijn tijd in Afghanistan. Met een diepe zucht begaf hij zich de trap op naar zijn oude slaapkamer.

Hier had de tijd pas echt stilgestaan. Zijn oude footballtrofeeën stonden nog steeds tegen de muur en dezelfde poster van Courtney Love hing er nog, met haar warrige haren, leren jas en gitaar in haar hand. De randen van de poster krulden omhoog. De zomer toen hij vijftien werd, had hij al het geld gebruikt dat hij had gespaard met zijn grasmaaibantjes om een moderne 6-disc cd-wisselaar te kopen die nu boven op zijn boekenkast stond.

Josh' blik viel op een donkerrode leren gitaartas in de hoek van de kamer en zijn hart sloeg een slag over. Hij had de op maat gemaakte akoestische versie van de bekende Robertson Firebird-gitaar expres achtergelaten toen hij uit huis ging. Waarom? In een poging om zijn vader nog een lesje te leren die hem die gitaar trots had gegeven op zijn zestiende verjaardag. De gitaar was gesigeneerd door Johnny Cash, een van Josh' muziekidolen. In plaats van 'Sing a Song of Sixpence' was het lievelingsnummer van zijn moeder waarschijnlijk 'Ring of Fire'. Terwijl zijn vrienden meer weg waren van Depeche Mode en Madonna, neigde hij naar de klassieke countryliedjes die gingen over de liefde, verdriet, hoop en teleurstelling.

Zijn familie wachtte beneden op hem, maar hij kon de drang om te spelen niet weerstaan. Hij ging met zijn benen gekruist op het kleine tweepersoonsbed zitten en haalde de gitaar uit het koffertje. Hij liet zijn vingers over de gladde mahoniehouten kist glijden, met prachtige vormen waar Cindy Crawford nog jaloers op zou zijn. De glanzende rode nitrolak was perfect voor een rockster, iets waarvan zijn vader wist dat zijn rebelse zoon ervan zou houden. Hij ging vlug aan de slag om het prachtige instrument te stemmen voordat hij de eerste paar akkoorden speelde van 'Folsom Prison Blues'.

'Hé, Josh, ben je bijna klaar?' Chad duwde de deur open en fronste. 'Ik heb pap al een paar keer naar dat ding zien staren. Hij klinkt goed.'

Hij stopte de gitaar vlug weer terug in het koffertje. 'Laten we gaan.'

Louise stikte bijna in een ijsklontje toen de vreemde haar aankeek met

zijn donkere, harde blik. De man staaarde haar een paar onbeleefde tellen aan voordat hij zich op iets anders focuste.

‘Dat is vast de broer van Chandler,’ mompelde Audrey en Louise draaide zich weer om naar haar werkgever. ‘Ik heb gehoord dat hij een lastige man is en nogal het zwarte schaap van de familie. Ik zou maar bij hem uit de buurt blijven als ik jou was.’ Er waren niet veel mensen die wisten hoe ze om moesten gaan met Audrey Trembarth, die soms zo rechtdoorzee kon zijn, maar na vijf jaar met haar samengewoond te hebben in Cornwall en als haar persoonlijke assistent gewerkt te hebben, voelde Louise zich niet beledigd. Net als vele andere Engelse vrouwen van haar leeftijd en opvoeding had Audrey niet veel geduld voor domme mensen en ook niet voor mensen die er een gewoonte van maakten om hun hele leven aan iemand bloot te stellen. Louise was vijfendertig jaar oud en Audrey vijfenzeventig, maar hun leeftijdsverschil was niet te merken tussen de twee. De vrouwen konden het goed met elkaar vinden.

‘Maak je geen zorgen.’ Louise was niet zo naïef en ze had genoeg nare ervaringen achter de rug om op haar hoede te zijn. Audrey knikte goedkeurend.

‘Audrey, dit is mijn oudere broer Josh.’ Chad verscheen plotseling voor ze en met één stralende lach begon de oudere vrouw al te blozen als een tienermeisje.

Louise wist dat haar werkgever eerst haar twijfels had over de Amerikaan, maar ze had zijn liefde voor haar liefvallige peetdochter geaccepteerd. De vriendschap tussen Audrey en Chad was er alleen maar op vooruitgegaan door hun gemeenschappelijke hobby wat betreft art deco, waardoor ze opgewekter door het leven ging. Toen Maggie aankondigde te gaan trouwen in Nashville, liet Audrey zich niet tegenhouden door de afstand en haar verminderde gezondheid.

‘Josh, dit is Maggies peetmoeder en groot tante Audrey Trembarth. Ze lijkt misschien op het eerste ogenblik een draak, maar ze is echt poeslief.’

Louise onderdrukte een glimlach. Niemand durfde ooit zo tegen Audrey te spreken.

‘Ze is de eigenaresse van een supercool art deco-huis in Cornwall en ze beschikt over een geweldige verzameling keramische producten. Pap zou zijn rechterarm verkopen voor haar Clarice Cliff-aardewerken.’

‘Ga zitten, jongeman, en vertel me eens wie je bent.’ Audrey jaagde Chad weg. ‘Dit is Louise Giles, mijn persoonlijke assistent.’

‘Hallo, mevrouw.’

Louise stak haar hand uit en heel even staarde hij ernaar voordat hij hem stevig vastpakte. Ze voelde een schok door haar heen gaan. Hij leek op zijn broer, behalve dan dat zijn ogen geelbruin waren en hij dik, zwart haar had. Josh Robertson kwam bovendien niet zo charmant over als zijn broer; hij had een koude, donkere en harde blik in zijn ogen alsof hij moe was van de wereld.

‘Ik hoorde dat je in Colorado woont?’ vroeg Audrey en Louise greep de kans aan om haar hand terug te trekken.

‘Ja, mevrouw.’

‘En je hebt een aantal jaar in het leger gezeten?’

‘Ja, mevrouw.’

Audrey fronste. ‘Ken je ook nog andere woorden dan “ja, mevrouw”? Je broer is erg gezellig om mee te praten.’

‘Zeker, mevrouw, maar ik ben Chad niet.’

‘Gelukkig zijn we allemaal andere mensen. Ik mag hopen dat je je speech hebt voorbereid voor de bruiloft en ze niet teleurstelt.’

Een schaduw verscheen op Josh' gezicht en Louise had met hem te doen. De grote, gespierde man leek hier niet op zijn plaats in zijn versleten spijkerbroek en grote schoenen, en dat gevoel begreep ze zelf maar al te goed. Ondanks haar lastige jeugd had ze gevochten om een carrière op te bouwen. Achter in haar hoofd voelde ze nog steeds de angst dat alles waar ze voor had gewerkt, plotseling voorbij kon zijn.

‘Dat is zeker niet mijn bedoeling, mevrouw,’ mompelde Josh. Hij wreef met zijn hand over de donkere stoppeltjes op zijn kaak. ‘Ik ga mezelf maar eens aan de rest voorstellen.’ Zijn grimmige toon impliceerde dat hij liever niet ondervraagd wilde worden.

‘Ik weet zeker dat je warm wordt onthaald,’ mompelde Louise en ze voelde zich vreemd genoeg tevreden toen ze zijn mondhoeken iets omhoog zag gaan. ‘Iedereen heeft zijn buik volgegeten tijdens de lunch.’

‘Dat is goed om te horen, mevrouw.’ De glimlach bereikte zijn ogen, die nu straalden als twee gouden vonkjes.

‘Noem me alsjeblieft niet zo, ik voel me oud.’

Josh knikte. ‘Oké, Louise.’ Zijn zware zuidelijke accent kroop over haar huid heen en haar hart klopte snel in haar borst. Hij stond op en knikte beleefd naar hen voordat hij wegliep.

‘O, gut, je gaat mijn advies negeren, of niet soms?’ Audrey schudde haar hoofd.

‘Wat bedoel-’

‘Maggie en de slechtgemanierde Amerikaan waren net zo.’ Louise ging daar niet tegenin, want ze wist dat Audrey er niks van meende. ‘Ik zag ze wel naar elkaar kijken tijdens de bruiloft van Fiona, en ze hebben toen ook niet naar me geluisterd.’

Louise beet op haar lip. Ze zou maar al te graag net zo gelukkig willen zijn als het stel dat nu voor de marmeren open haard stond. Ze staarden naar elkaar alsof de wereld daar begon en eindigde. Iedereen wist van het fascinerende verhaal af, van hoe Chad bij de bruiloft van zijn Engelse neef aankwam en toen betoverd werd door Maggie, de eenzame taartenmaker. Maar Audrey zat er nu naast.

Louise had niet haar hele leven gewerkt om dat voor een man allemaal weg te gooien. Eén man had haar al een keer bijna van haar pad getrokken, maar het was haar gelukt om dat fiasco met Craig Merton achter zich te laten. Nu was ze vastberaden om nooit meer zo naïef te zijn.

‘Ik hoop dat ik geen gelijk heb, lieverd.’ Audrey glimlachte naar haar. ‘We weten allebei dat ik dat niet vaak zeg.’

‘Wil je nog een kopje thee?’ Louise veranderde expres het onderwerp. ‘Vergeet niet om—’

‘Naar de keuken te gaan en hem zelf op de goede manier te zetten.’ Andere mensen beschouwden Audrey misschien als hardnekkig, maar Louise vond het fijn om te weten waar ze stond en wat er van haar werd verwacht. ‘Het duurt niet lang,’ beloofde ze. In de lege gang bleef ze even staan terwijl ze het geluid van de woonkamer buitensloot. *Oké, Louise.* Josh’ woorden echoden nog na in haar hoofd en ze schudde zichzelf mentaal door de elkaar.

Hoofdstuk twee

‘**W**at vind je ervan als we wat kleding voor je kopen om morgen te dragen, Josh?’
‘Ik heb genoeg kleding, mam.’ Hij probeerde iets te bedenken wat haar tevreden zou houden. ‘Waarom laat je me de tuin niet zien? Die ziet er rond deze tijd van het jaar vast mooi uit.’

‘De tuin? Nu?’ Tricia keek om zich heen in de drukke kamer en een angstige frons verscheen tussen haar wenkbrauwen.

‘Ik kan wel wat frisse lucht gebruiken.’

‘Dat kunnen we wel doen. Laat me even je vader halen.’

‘Nee.’ Het was hem tot nu toe gelukt om Big J te ontwijken nadat hij zijn hand had geschud. ‘Ik wil met jou bijpraten.’ Voordat ze kon protesteren, had hij haar al naar de dubbele deuren geleid. ‘Heb je zin in de bruiloft?’ Zodra ze buiten stonden in de warme namiddagzon en de warmte zijn botten binnendrong, voelde hij zich ontspannen.

‘Absoluut. Maggie is zo’n lieverd. Ik geef toe dat ik eerst nog mijn twijfels had toen Chad haar voor het eerst meenam, maar ze hoort er nu helemaal bij en ze houdt echt van je broer.’ Ze twijfelde even. ‘Heb jij iemand gevonden in Colorado?’

‘Nog niet, mam.’ Josh vond niet dat een kort gesprek met de caissière in de supermarkt telde, vooral aangezien de vrouw ten minste zestig jaar oud en getrouwd moest zijn. Ze had waarschijnlijk een heleboel kinderen en kleinkinderen. Heel even dacht hij terug aan de grijze ogen en mysterieuze lach van Louise Giles, maar hij duwde die gedachte snel

weg.

‘Chad is hard aan het werk. Je vader is blij met hem.’

Maar niet met mij. Ik snap het. ‘Dat is goed om te horen.’

Tricia bloosde. ‘Ik bedoelde niet–’

‘Hé, maak je niet druk, mam. Ik zou het werk nooit kunnen doen.’ Hij schraapte zijn keel en vocht tegen het strakke gevoel in zijn borst. ‘Pap heeft hulp nodig. Ik begrijp het. Het is oké.’ Traditioneel gezien nam de oudste Robertson-zoon het gitaarbedrijf over dat zijn overgrootvader gestart was, maar Josh wilde dat niet. Hij wilde om een heleboel redenen niets met het bedrijf te maken hebben en ging tegen zijn vaders wensen in door in het leger te gaan op zijn achttiende. Big J zou hem nooit vergeven daarvoor.

‘Blijf je wel bezig?’

‘Ja, ik zorg voor het land en ik organiseer nu een paar begeleide wandelingen in de buurt voor een lokale reisorganisator.’ Josh wou dat hij haar kon vertellen dat hij een vaste baan had gevonden waar ze trots op kon zijn, maar hij was niet van plan om te gaan liegen.

‘Dat klinkt goed.’

De geforceerde glimlach van zijn moeder deed hem pijn. Hij wilde maar al te graag vertellen dat zijn verhuizing naar Colorado hem had gered van dat zwarte gat waar zo veel andere veteranen in vielen, maar ze zou te veel vragen gaan stellen waar hij geen antwoord op wilde geven.

Hij had genoeg soldaten gezien, mannen en vrouwen, die zoveel voor hun land hadden gegeven en vervolgens moeite hadden om het dagelijks leven weer op te pakken. Josh had daar eerst ook moeite mee; hij kon geen doel vinden. En zonder doel of inkomsten bevond hij zich op een slecht pad. Hij was te koppig om weer terug naar huis te verhuizen, en er waren genoeg dagen geweest waarop hij wakker werd met een kater in een hotelkamer waarbij hij zich schuldig focuste op de familiefoto op het nachtkastje. Hij kreeg een tijdelijk baantje bij een bedrijf dat landschapsarchitectuur deed. De urenlange fysieke arbeid zorgde ervoor dat hij zijn weg weer terug vond. Toen hij op een ochtend zijn collega’s hoorde discussiëren over wie het laatste waterflesje uit de koelkast in het kantoor had genomen, nam hij ontslag. Ze deden het lijken alsof de zaak een levensbelang had. Josh stond op het punt om de mannen bij hun keel te pakken en te schreeuwen dat ze geen idee hadden waar ze het over hadden. Dat was het moment dat hij aan zijn ouders vertelde dat hij niet het bedrijf ging overnemen. Hij sloeg op de vlucht om zijn eigen

geestelijke gezondheid te redden.

‘Je ziet er goed uit.’

Dat was duidelijk een leugen, maar ze had tenminste God niet bij het gesprek betrokken, iets wat hier in het zuiden vaak werd gedaan om sympathie te uiten. Zelfs de kringloop zou zijn kleding niet accepteren, hij had een halfjaar geleden voor het laatst zijn haar laten knippen en zijn vlugge scheerbeurt kon dienen als de ‘voor’-foto van een reclame over scheermesjes.

‘Ik fris mezelf nog wel op voor de bruiloft,’ beloofde hij.

‘Ik weet dat je Maggie en Chad nooit zou teleurstellen, lieverd.’

‘Maar?’ vroeg Josh. Ze gaf alleen geen antwoord en plukte in plaats daarvan een dood blaadje uit de dichtstbijzijnde struik. ‘Je maakt je druk om wat Maggies familie zal denken.’ Zijn moeder draaide zich weer om en haar zachtblauwe ogen glinsterden. ‘Hé, maak je niet druk. Volgende week gaan ze weer terug naar Engeland.’

‘Mam, de bloemist is hier en Maggie heeft je hulp nodig.’ Chad liep naar ze toe. ‘Sorry dat ik je onderbreek, broer.’

Josh had zijn broer wel kunnen knuffelen, maar ze deden daar niet echt aan. ‘Geen probleem.’ Hij liet ze alleen en verzamelde de moed om weer terug naar binnen te gaan en zich met zijn taak bezig te houden. Hij had geen beloftes gebroken, Chad had hem gesmeekt om de week voor de bruiloft in Nashville te zijn.

Ik heb je nodig. Je bent mijn grote broer en je bent me wat verschuldigd.

Chad had gelijk. Toen Josh achttien was en het leger in ging, dacht hij niet na over zijn achtjarige broertje dat hij aan de verwachtingen van zijn ouders overliet. Toen Chad oud genoeg was, weigerde hij koppig ook om bij het familiebedrijf te gaan werken, ondanks het feit dat hij gek was op de Robertson-gitaren. In plaats daarvan besloot hij media-recht te gaan studeren. Met Maggies invloed kwam hij tot inzicht. Chad werkte nu samen met zijn vader en hij was nog nooit gelukkiger geweest.

Josh zuchtte diep en liep terug het huis in.

‘Weet je zeker dat je verder niks nodig hebt?’ vroeg Louise, die checkte of ze wel een glas water had neergezet samen met Audreys favoriete pepermuntjes op haar nachtkastje.

‘Maak je niet zo druk.’

‘Sorry.’

‘In vredesnaam, maak maar een wandeling, meid. Ik sta nog niet met één voet in het graf. Ik zie je morgenochtend weer.’

‘Bedankt.’ Ze haastte zich naar de slaapkamer via de tussengelegen deur en schopte haar schoenen uit. Vervolgens ritste ze haar lichtgrijze jurk open en stapte er opgelucht uit. Louise hing de jurk zorgvuldig op en trok toen een lichte korte broek aan samen met een oud, blauw T-shirt. Tennessee was heerlijk begin mei; warm genoeg om van de zon te genieten, maar zonder de zomerhitte. Ze liep naar beneden en stopte even om met Chads moeder te praten in de gang. Ze kreeg al snel te horen waar ze heen moest en werd de deur uit gejaagd waarbij haar werd verteld om ervan te genieten.

Ze had al eerder de discussie meegekregen over of ze morgen naar de dierentuin gingen of een rondleiding in de stad zouden doen. Ze zat er misschien naast, maar gezien hoe ongemakkelijk Josh zich leek te voelen rond iedereen, had ze het vermoeden dat het hem niks uitmaakte. *Denk niet steeds aan hem. Onthoud wat je Audrey hebt beloofd. En jezelf.*

Louise begon te wandelen langs de weg achter het Magnolia-huis. Het enorme huis van voor de burgeroorlog was ongelooflijk, met de sierlijke zuilen, een lange veranda en originele, antieke meubels. Het huis viel niet te vergelijken met het Holland-huis; het art deco-huis van Audrey dat uitzicht bood op St. Ives Bay. Blijkbaar waren de Robertsons in het bezit van veel meer land, maar dat hebben ze gedoneerd aan de stad zodat er een park gebouwd kon worden.

‘Hé, rustig aan. Of word je soms achtervolgd door een roedel wolven?’

Ze kwam tot stilstand bij het horen van Josh’ diepe stem. ‘O, jij bent het. Waarom besluit je me zo?’

‘Dat deed ik niet...’ Josh’ gezicht verzachtte. ‘Sorry, je hebt gelijk. Dat was niet mijn bedoeling.’ Een glimlach trok aan zijn lippen, waardoor hij er ineens een stuk jonger uitzag.

‘Vind je het goed als ik verder loop?’

‘Vind je het goed als ik meeloop?’ zei Josh lachend.

‘Het land behoort tot de Robertsons, dus ga je gang.’

Josh liet haar voor zich lopen. Hij kon haar makkelijk bijhouden als hij zou willen, maar het uitzicht was veel te goed. Een strakke, korte broek.